

שרוני האהובה שלנו,

עבר חודש מאז נגדעת מאיתנו. שלושים יום שהם מאות שעות, עשרות אלפי דקות ומיליוני שניות שבהן אנחנו לא מפסיקים לחשוב עלייך, ולנסות, בלי הצלחה, לעכל שאת לא איתנו.

במהלך החדשים האחרונים הלכה מחלתך והחמירה. עם כל טיפול שעברת ולא הצליח גבר קולם של פעמוני האזעקה. אבל אנחנו נאחזנו בתקווה. היינו, או רצינו להיות תמימים. גם בימים האחרונים, כשכבר היה ברור שגורלך נחרץ, עדיין ייחלנו לנס, עדיין האמנו. אבל שום נס לא קרה.

חשבנו שאת לא יודעת את חומרת מצבך, ולא דיברנו על כך, כי חשבנו שבכך אנחנו מגינים עלייך. מסתבר שאת בחוכמתך מצאת דרכים משלך לדעת את מצבך האמיתי. לא סיפרת לנו שאת יודעת, ובכך בעצם את הגנת עלינו. לא ניתן לתאר איזה אומץ ותעצומות נפש נדרשו לכך.

בכל אותה תקופה, למרות סבלך האיום, נאחזת בחיים. לא ויתרת על הופעות, אירועים ושמחות, ומפגשים משפחתיים וחברתיים. המשכת להיות המסמר של כל אירוע. לא הפסקת לתכנן את עתידכם. אבל הגורל, שאחרים מכנים אותו בשמות שונים, בדרכו האכזרית הוכיח שיש לו תכניות אחרות.

שרוני, מילדותך היית מלכת הצדק. כשחשבת שנעשה למישהו עוול תמיד נלחמת לתקן אותו. עכשיו, כשנעשה לך העוול הגדול מכולם ואנחנו לא יכולים לתקן אותו יותר, נותרה רק השאלה הענקית למה. כיצד ייתכן שצעירה שרק החלה לממש את חייה נעלמה כך פתאום. רק התחלת לבנות קריירה מקצועית, את חיי הנישואין שלך עם מורן, לא הספקת עדיין לממש את האימהות, ולפתע הכל נגדע. איך אפשר להבין ולקבל דבר כזה? איך יכול להיות שכדור הארץ ממשיך להסתובב על צירו, השמש זורחת בבוקר, העולם כמנהגו נוהג – ואת כבר לא איתנו?

ומעל הכל מרחפת תחושת ההחמצה הענקית והבלתי נתפסת של חיים נפלאים שאת ומורן תכננתם והתחלתם לממש, אבל לא זכיתם.

שרוני, הדף הכתוב והמילים הנקראות מתוכו אינם יכולים להכיל את הגעגועים האינסופיים אלייך, את הידיעה המכה בנו כל פעם מחדש כי את, בגופך, כבר אינך איתנו ולא תחזרי. אנחנו פשוט לא מאמינים ועדיין לא קולטים.

אנחנו מתבוננים בתמונות ובסרטים מכל תקופות חייך – החל מתמונות ילדות ונעורים, צבא, חתונה, טיולים שמחות ואירועים, ועד תמונות מתקופת המחלה. מכולן ניבטות פנייך היפות וחיוך החם. תמיד תישארי צעירה בת שלושים, יפה לנצח. אנחנו נוצרים באהבה אינסופית כל רגע כזה.

תמיד ידענו שאת מיוחדת. היית מסוג האנשים שמאירים את סביבתם. כל כך הרבה פעמים שמענו אנשים אומרים שכבשת את ליבם. ראינו זאת גם בזמן השבעה, כשזרם בלתי פוסק של אנשים שהכירוך בכל תקופות חייך באו לנחם אותנו. ולנו אין ניחומים.

אבל למרות הכל, שרוני, רצינו לומר לך שאנחנו החלטנו להיאחז בחיים. אנחנו יודעים שאת היית רוצה בכך. לפני כשבועיים חגגנו לנעמי הקטנה שכה אהבת יום הולדת שנה. אנחנו יודעים שאת היית איתנו שם. את תהיי איתנו לנצח. לא נוכל לחבק אותך, אבל את תהיי בליבנו בכל שנייה משארית חיינו. נזכור אותך צוחקת ולפעמים כועסת, אוהבת ולפעמים מקטרת, יפה, חכמה וטובת לב עד אין קץ, כפי שהיית.

בימי השבעה העלתה רינה, חברה של שרון, לעמוד הפייסבוק של שרון שיר אמריקאי בשם "BORROWED ANGLES" – מלאכים מושאלים. כשקראתי אותו הרגשתי כאילו נכתב על שרון.

הנה תרגום חופשי לחלק מהשיר:

הם זוהרים באור בהיר, רגישים מעט יותר,
הם נוגעים בחיך בצורה שלא נגע אף אחד אחר.
אוהבים מעט יותר, חיים כדי לתת את המיטב,
את חיינו הופכים למבורכים, אז למה הם עוזבים כה מוקדם?
אלו שנשמתם כה יפה.
שמעתי מישהו אומר:

הם מלאכים אותם השמיים לנו השאילו,
הם באים לעולם ומפצים בו אור זוהר,
אבל לא לנצח יוכלו להישאר,
כי משמיים הם נשלחו
ולעיתים השמיים להם זקוקים, ולכן לשם גם יחזרו.

הם חודרים קצת עמוק יותר לנפש, הם רואים מה טמון בתוכה,
וגם כשהם עוזבים אתה יודע שלנצח הם יהיו בלבך.
העולם עשיר יותר רק בזכות היותם,
אהבתם נמשכת עוד ועוד, אז למה הם עוזבים כה מוקדם?
אלו שנשמתם כה יפה.

שרוני שלנו, אנחנו אוהבים אותך לנצח.